PINTÉR LAJOS

[Lengyelországban megint]

Lengyelországban megint tüntetnek.
Megfáradt asszony-arcok a filmen, nézem.
Benn áll a néma sorban:
éppen olyan arca van, mint anyámnak.
Ne sírj, ne sírjál, Lengyelország, anyácska.

1988. IV. 29.

[Nézem gyerekeim]

Nézem gyerekeim,
ahogy játszanak, játszanak a
sugárszennyezett homokban.
„Földünket nem szüleinktől örököltük,
hanem gyermekeinktől kölcsönöztük!"
Ti meg játszotok ezzel a kölcsön-vett
Földdel, mint egy labdával, hiszen
tiétek.
Nézik a gyerekek, nézik sóváran.
Ülnek a sugárszennyezett homokban.

1988. IV. 29.

[Hideg van]

Árad a Tisza. Gáttól gátig ér a víz.
A híd helyén már komp se jár,
csak egy kis motoros csónak.
Benne ülünk,
visz a Tiszán túlra a motoros csónak,
ártéren, fák között.
Tavaszodik. De a vízen hideg van,
szél fúj, fázom.
Vállamra, fejemre terítem esőkabátom.

1988. IV. 29.

[Egyetlen nagy falu]

A moszkvai tévére kapcsolunk
s épp egy filmre, Csernobilról.
Csernobili harangok.
Nem az összedőlt, fölrobbant erőmű.
Hanem az összedölt, fölrobbant arcok.
Zarazseno, zarazseno.
Nem tudom, mit jelent.
Feleségem kiáltja: mérgezett.
Mérgezett vadcseresznye, sugárzó
földieper.
A templomban asszonyi tenger, Krisztus-
kép arany keretben.
Férfiak rák-kórházban, pizsamában, s
bedeszkázott ajtójú, ablakú szülőházak.
Egy gólyafészek, a gólya nem szállt el belőle.
Folyik, ömlik, mint a láva, a házon, a fészken,
a gólya lábán a fehér hab,
amivel mosnak, fertőtlenítenek.
Fölröppen, visszaszáll a gólya.
Egyetlen nagy falu a föld. Hová is szállna?

1988. IV. 29.

KÉRI LÁSZLÓ: CIRKUSZ EMLÉKMŰ